

Shōbōgenzō Zuimonki

Dōgen Kigen

z języka japońskiego przełożył Hōjun

* * *

Shōbōgenzō Zuimonki to zbiór krótkich kazań mistrza Dōgena (1200-1253), spisanych przez Kōuna Ejō, jego najbliższego ucznia, a zarazem następcę i dzierzawcę linii.

Po raz pierwszy rękopis *Zuimonki* został opublikowany w roku 1770 przez Menzana Zuihō. Określa się go mianem *rufubon*, co oznacza ‘popularną wersję’. W roku 1942 Dōshū Ōkubo odnalazł starszy rękopis w świątyni Choenji, w prefekturze Aichi. Tę wersję określa się mianem *Chōenjibon*. Rękopis *Chōenjibon* wraz z tłumaczeniem na współczesny język japoński został po raz pierwszy opublikowany w 1963 roku na łamach wydawnictwa Chikuma Shobō, a opracowania dokonała Mizuno Yaoko. Niniejszy przekład na język polski w znacznej mierze opiera się właśnie na wersji *Chōenjibon* (autorem tłumaczeń jest Hōjun Szpunar).

Obecna wersja przekładu stanowi początek pracy tłumacza, kolejne fragmenty będą tłumaczone sukcesywnie.

* * *

1.1

Dōgen nauczał, mówiąc: „Jeśli już musisz czuć wstyd przed ludźmi, czuj wstyd przed tymi co widzą więcej¹. Kiedy ja, Dōgen, przebywałem w państwie Song², Czcigodny Tiantong Rujing poprosił mnie, bym został jego asystentem: „Mimo że Dōgen jest cudzoziemcem, to człowiek zdolny i pojętny”. Stanowczo odmówiłem. Powód wyjaśniłem następująco: „Choć dla własnej reputacji w moim kraju (Japonii) i dla studiowania Drogi ważne byłoby przyjęcie przeze mnie tej funkcji, mógłby pośród zgromadzenia mnichów znaleźć się ktoś mający wgląd, kto skrytykowałaby wyznaczenie na asystenta w wielkim gaju (klasztorze zen) cudzoziemca – gdyż mogłoby to oznaczać, że nie ma równej mi osoby w całym państwie [Song] – powinienem więc raczej czuć się zawstydzony w obawie przed takimi słowami”. Poinformowałem o tej przyczynie Czcigodnego Rujinga listownie, a on zrozumiał obawy osoby, która na względzie ma dobro państwa i bacząc na mój wstyd przed ludźmi [widzącymi więcej], nie prosił mnie już o to więcej.

1.2

Dōgen nauczał, mówiąc: „Pewien człowiek powiedział: »Zmogła mnie choroba i brak mi bystrości umysłu. Nie jestem w stanie praktykować Drogi. Wysłuchawszy istoty nauk buddyjskich, chcę dożyć swych dni, mieszkając sam, z dala od innych, zadbać o swoje ciało i wykurować się z choroby«. Odrzekłem mu w te słowa: »Dawni święci nie zawsze byli ludźmi z krwi i kości. Czyżby starożytni odznaczaali się jakimiś wyjątkowymi zdolnościami? Wszak nie minęło jeszcze tak wiele czasu od śmierci Buddy Śiakjamuniego, więc myśląc o ludziach żyjących za jego czasów, dostrzegamy, że nie wszyscy z nich byli jakoś szczególnie wybitni. Niektórzy byli dobrzy, inni zaś podli, a i wśród żebrzących mnichów nie brakowało prostaków i takich, co się źle prowadzili. Jednak nie znajdziemy ani jednego, który by miał o sobie tak niskie mniemanie, żeby poniechał intencji ku ścieżce przebudzenia, twierdząc, że utracił zdolność do praktyki Drogi. Jeśli w obecnym życiu nie poświęcisz się praktyce i poznawaniu Drogi, które z kolei życie obdarzy cię lepszym zdrowiem i inteligencją? Nie bacząc na swe ciało i życie, wzbudź w sobie wolę praktyki – to najważniejsze w podążaniu Drogą«”.

¹Chiń. *míngyǎn*, jap. *myōgen*. Osoba posiadająca głęboki wgląd w naturę rzeczy.

²Chiny dynastii Song (980-1279; od 1127 tylko w południowych Chinach). Dōgen przebywał w Chinach w latach 1223-1227. W 1225 roku rozpoczyna trening klasztorny pod okiem swojego mistrza Tiantona Rujinga (jap. Tendō Nyojō; 1163-1228).

Projekt Tłumaczenia Tekstów Dharmy – „Kumarajiva”

Tekst nr 12, publikacja wrzesień 2018

Tekst objęty licencją Creative Commons Uznanie autorstwa-Na tych samych warunkach 3.0 Unported (CC BY-SA 3.0)

Skład wykonano w systemie \LaTeX 2 ϵ

Tekst dostępny na stronie www.mahajana.net